

Τὸ τμήμα τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας τὸ βραβευθὲν ἐν Κρεμὼνῃ

Μαγεμένον αὐλὸν (ouverture) τοῦ Μότσαρτ, καὶ τὸ μέγα βραβεῖον τιμῆς μετὰ χρυσοῦ μεταλλίου τῆς βασιλομήτορος Μαργαρίτας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Freichütz τοῦ Veber, τὸ δὲ Κοναρτέτο ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ἀδελφῶν Λάβδα, Δοργίτη καὶ Γεωμπρὲ ἔλαβον ἐπίσης Α' βραβεῖον ἐκτέλεσαν τοῦ Χάϊδν τὸ quartetto εἰς re mag. op. 4. καὶ τοῦ Σοῦμπερτ εἰς re mineur No 42.

Οὕτω, ἔπαιξαν ἀγνωστον τεμάχιον λαβόντες ὡς ἔπαθλον ἓνα πίνακα τοῦ ζωγράφου Μπατσέτα μετὰ διπλώματος. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μελετωμένου τεμαχίου τὸ μεταλλίον τῆς βασιλομήτορος. Τὸ μέγα βραβεῖον τιμῆς συναδεύετο ὑπὸ 700 δρ. καὶ διὰ μεταλλίου χρυσοῦ διὰ πάντας τοὺς ἐκτελεστάς. Τοῦ κοναρτέτου βραβεῖα ἦσαν μεταλλία. Βραβεῖον διανθύνσεως μετὰ χρυσοῦ μεταλλίου ἔλαβεν ὁ διευθυντὴς τῆς ὁρχήστρας κ. Ν. Λάβδας, ὅστις ἐπαξίως καὶ διὰ παρασῆμον ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν. Εἰς τὴν Μανδολινάταν ἐγένετο ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἐπάνοδόν τῆς.

*

Οἱ πέντε Ἱταλοὶ μέλλοντισθαὶ ζωγράφοι νέαν ἐξέδωκαν προκήρυξιν, ἐν ἣ γράφουν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς παρὰδοξα :

« Ἡ ἐν ἡμῖν αὖξουσα ὁλονὲν ἀνάγκη τῆς ἀληθείας, δὲν δύναται πλέον νὰρκεσθῇ εἰς τὴν Μορφήν καὶ τὸ Χρῶμα, ὡς ἡννοήθησαν ταῦτα μέχρι τοῦδε. Ὅ,τι θάποτυπούμεν εἰς τὸ ἑξῆς ἐπὶ τῆς ὁθόνης, δὲν θὰ εἶνε μία ὁρισμένη στικμὴ τῆς παγκοσμίου δυναμικότητος. Θὰ εἶνε ἀπλῶς αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ δυναμικὴ ἐντύπωσις. Τὰ πάντα τῶνόντι μετακινῶνται, τρέχουν, μεταμορφοῦνται ταχέως. Οὐδέποτε μία μορφή μένει ἀκίνητος ἐνώπιόν μας, ἀλλ' ἐμφανίζεται καὶ εξαφανίζεται ἀκαταπαύτως. Λοιθεῖσας τῆς ἐμμονῆς τῆς εἰκόνης ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, τὰ ἐν κινήσει ἀντικείμενα πολλαπλασιάζονται, μετασχηματίζονται, ἀλληλοδιώκονται, ὡς

ταχεῖς κραδασμοὶ εἰς τὸ διάστημα, τὸ ὅποτον διασχίζουν. Οὕτω λοιπὸν ἵππος τρέχων δὲν ἔχει τέσσαρας πόδας ἀλλὰ μυρίους, καὶ αἱ κινήσεις του εἶνε τριγωνοειδεῖς.

«...Κηρύττομεν, ὅτι μία προσωπογραφία δὲν πρέπει νὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὸ μοδέλον τῆς καὶ ὅτι ὁ ζωγράφος ἔχει ἐντὸς του τὰ τοπεῖα ποῦ θὰ παραστήσῃ ἐπὶ τοῦ πίνακος. Αὐτὰ νὰ ζωγραφισθῇ ἐν προσώπον, δὲν πρέπει νὰ τὸ ζωγραφίσωμεν· πρέπει ν' ἀποδώσωμεν δλόκληρον τὴν περιβάλλονσαν ἀτμόσφαιραν. Διάστημα δὲν ὑπάρχει. Τὸ πλακόστρωμα τῶνόντι ἐνὸς δρόμου, βρεγμένον ἀπὸ βροχῇ, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ηλεκτρικῶν λαμπτήρων, χαίνει εἰς ἀμέτρητον βάθος μέχρι τοῦ κέντρου τῆς γῆς. Ἐκατομμύρια χιλιόμετρον μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ὅμως μία οἰκία, ἀπέναντί μας, μᾶς φαίνεται προσηρμοσμένη ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου.

«...Ποσάκις ἐπὶ τῆς παρεῖας τοῦ προσώπου, μὲ τὸ ὅποτον σνομιλοῦμεν, δὲν εἶδομεν τὸν ἵππον, ὁ ὁποῖος διήρχετο μακρὰν, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου ! Τὰ σώματά μας εἰσέρχονται ἐντὸς τοῦ ἀνακλίντρον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον καθήμεθα, καὶ τὰ ἀνάκλιτρα πάλιν εἰσέρχονται ἐντὸς μας· τὸ αὐτοκίνητον ἐφορμᾷ κατὰ τῶν οἰκίδων, πρὸ τῶν ὁποίων διέρχεται, καὶ πάλιν αἱ οἰκίαι ἐφορμοῦν κατὰ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ συγχέονται μετ' αὐτοῦ.

«...Ἡ ἀνακαινισθεῖσα συνειδήσις μας δὲν ἐπιτρέπει πλέον νὰ θεωρῶμεν τὸν ἄνθρωπον ὡς τὸ κέντρον τῆς παγκοσμίου ζωῆς. Πρὸ τῶν ὁμμάτων μας ὁ πόνος ἐνὸς ἀνθρώπου εἶνε τόσο ἐνδιαφέρων, ὅσον καὶ ὁ πόνος ἐνὸς ηλεκτρικοῦ λαμπτήρου, ὁ ὁποῖος πονεῖ μὲ σπασμωδικὰς ἀναπλάσεις καὶ κρανιάζει μὲ τὰς σπαρακτικωτέρας ἐκφράσεις τοῦ χρώματος.

«...Πῶς ἡμποροῦμεν νὰ βλέπωμεν ἀκόμη ροδόχρουν τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον, ἐνῶς ἡ σύγχρονος ζωὴ, καὶ μάλιστα ἡ νυκτερινή, ἀνέπτυξε τόσο ἐν ἡμῖν τὴν ἀντίληψιν τῶν χρωμάτων; Τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον εἶνε κίτρινον, κόκκινον, πράσινον, κυανοῦν, ἰόχρουν. Ἡ